

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXIV Nr. 10

Octombrie 1956

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Răsplata servului lui Dumnezeu

Cuvîntul Domnului a vorbit într-o vedenie lui Avraam și i-a zis: Avraame, nu te teme; Eu sînt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare." Gen. 15, 1. Atunci Petru a luat cuvîntul și I-a zis: Iată că noi am lăsat tot și Te-am

sau nevastă, sau feciori, sau holde, pentru numele Meu, va primi însutit, și va moșteni viața veșnică. Mat. 19, 27—29.

„Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine, și cine Mă primește pe Mine, primește

urmat: Ce răsplată vom avea? Isus le-a răspuns: „Adevărat să spun că, atunci cînd va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi care M-ați urmat, veți ședea și voi pe douăsprezece scaune de domnie și veți judeca cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și oricine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă,

pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata. Mat. 10, 40—42. Domnul să-ți răsplătească ce ai făcut, și plata să-ți fie deplină din partea Domnului, Dumnezeul lui Izrael, sub ale cărei aripi ai venit să te adăpostești. Rut. 2, 12.

„Și atunci oamenii vor zice: Da, este o răsplată pentru cel fără prihană. Da, este un Dumnezeu care judecă pe pământ. Ps. 58, 11.

„Ferice de voi care semănați de-a-lungul apelor. Dar cel ce seamănă cu lacrimi, va secera cu cântări de veselie. Cel ce umblă plângând când aruncă sămînța, se întoarce cu veselie când își strînge snopii. Is. 32, 20; Ps. 126, 5.6.

„Semănați potrivit cu neprihănirea și veți secera potrivit cu îndurarea. Cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică. Dacă vezi un om iscusit în lucrul lui, acela poate sta lingă împărați, nu lingă oamenii de rînd. Uită-te bine la cel fără prihană și privește pe cel fără vicleșug; căci omul de pace are parte de moștenitori. Iată, Domnul Dumnezeu, vine cu putere, și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El, și răsplătirile vin înaintea Lui. Și eu mă gîndeam: Degeaba am muncit, în zadar și fără folos mi-am istovit puterea, dar dreptul meu este la Domnul și răsplata mea la Dumnezeul meu. Cel ce sădește și cel ce udă sînt una; și fiecare își va lua răsplata după osteneala lui. Și dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceasta, rămîne în picioare, el va primi o răsplată. Orice faceți să faceți din toată inima ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos. Căci Scriptura zice: Vrednic este lucrătorul de plata lui. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept, și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui. Fraților eu nu cred că L-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitînd ce este în urma mea și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus. Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde așteptăm ca Mîntuitor pe Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrările. Și cînd Se va arăta Păstorul cel mare, veți obține cununa care nu se poate veșteji, a slavei. Voi sînteți aceia care ați rămas neconținut cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc împărăția după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie; ca să mînceți și să beți la masa Mea, în împărăția Mea, și să ședeți pe scaunul Meu de domnie. Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci. Iată Eu vin curînd și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui“.

Nu este lucru în zadar a servi pe Dumnezeu. O răsplată neprețuit de mare vor avea aceia

care își consacră viața în servirea Lui. Orice sacrificiu făcut pentru lucrarea Lui, va fi răsplătit după nemărginita bogăție a harului Său. Mîntuitorul nostru ne asigură, că lucrul nostru stă scris în ceruri și că răsplătirea nu va fi trecută cu vederea.

În timp ce marea răsplată finală va fi dată la revenirea lui Hristos, serviciul sincer făcut pentru Dumnezeu, aduce chiar și în această viață o răsplătire. Toți acei care se predau lui Dumnezeu într-un serviciu dezinteresat pentru omenire, sînt conlucrători cu Domnul mării. Acest gînd îndulcește orice muncă, întărește voința și nervii contra a tot ce s-ar întimpla. Cel ce lucrează pentru fericirea altora, acela lucrează în unire cu îngerii cerești, și se bucură de tovărășia lor continuă și de serviciul lor neîncetat. Ingeri de lumină și de putere sînt totdeauna aproape spre a ocroti, a mîngia, a vindeca, a instrui și a îmbărbăta. Cea mai înaltă cultură, cea mai deplină înobilare a caracterului, cel mai înalt serviciu, care s-a dat vreodată ființelor omenesti, le stă la dispoziție. Tatăl nostru cel milostiv încurajează și întărește pe fiii Săi prin aceea, că El îi lasă să fie martori oculari ai puterii harului Său asupra inimilor și asupra vieților acelor pentru care ei lucrează.

Cel care a rînduit fiecăruia lucrul său, potrivit cu însușirile sale, nu va lăsa ca împlinirea cu credincioșie a datoriei să treacă nerăsplătită. Fiecare faptă de sinceritate și credință, va fi încununată cu un semn al iubirii și aprobării lui Dumnezeu. Oricît de scurt ar fi timpul nostru de serviciu, totuși dacă vom urma lui Hristos în credință umilă, nu vom pierde răsplata. Ceeace nu pot cîștiga chiar cei mai mari înțelepți, poate să primească servul cel mai slab, cel mai umil și mai disprețuit. Măreata va fi răsplata acelor, care au luptat pentru Dumnezeu în simplitatea credinței și a iubirii. Fruntea celor care fac această lucrare va purta cununa sacrificiului și ei își vor primi răsplata.

Acei care își predau viața unei adevărate slujiri de Dumnezeu, știu ce însemnează adevărata fericire. Interesul și rugăciunile lor trec dincolo de eul personal. Ei înșiși cresc atunci cînd încearcă să ajute pe alții. Ei ajung să se familiarizeze cu planurile cele mai mari, cu întreprinderile cele mai aducătoare de însuflețire și ce pot face altceva decît să crească atunci cînd se așează în drumul divin al luminii și binecuvîntării? Unii ca aceștia primesc înțelepciunea din cer. Ei se identifică tot mai mult cu Hristos în toate planurile lor. Fiece datorie împlinită, fiecui sacrificiu făcut în Numele lui Isus, aduce o nespus de mare răsplată. În fiecare faptă a datoriei, vorbește Dumnezeu și-și revarsă binecuvîntarea Sa. Fiece rază de lumină

Duhul Sfânt și căile prin care lucrează la inima omului

A vorbi despre Spiritul Sfânt și despre lucrarea Lui la inima omului, este lucrul cel mai greu de exprimat în cuvinte, întrucât această cunoaștere are loc numai prin contact direct, e o problemă de experiență personală, iar cuvintele nu o vor putea niciodată înlocui. Cunoașterea noastră obișnuită se bazează pe principii științifice, și noi prețuim foarte mult această cunoaștere. Inșă, în domeniul de care ne ocupăm, dacă cineva „ar căuta să explice influența Spiritului Sfânt asupra inimii omului pe bază de principii științifice“, încearcă o imposibilitate, din cauză că natura Spiritului Sfânt și voința Spiritului Sfânt nu sînt sub controlul omului. Cunoașterea aceasta trece dincolo de puterile lui și rezultatele acestei cercetări va fi că „va împinge sufletul în labirintul scepticismului“. Nu putem explica și determina nici măcar lucrarea Spiritului Sfânt, dar putem recunoaște acțiunea fericită a Spiritului Sfânt la inima omului și s-o acceptăm.

Acesta este sensul în care binecuvîntatul nostru Învățător și Mîntuitor îi explica lui Nicodem, în noaptea mărturisirilor lor, cînd comparînd acțiunea Spiritului Sfânt, Domnul, zicea: „Vîntul suflă încotro vrea și-i auzi vîntul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul“. (Ioan 3, 8) Ceea ce este posibil, ceea ce interesează din punct de vedere al nevoilor noastre, este efectul schimbării firii omului, al inimii, nașterea din nou și sfințirea, adică înobilarea caracterului, „fără care nimeni nu va vedea pe Domnul“. (Evrei 12, 14 u.p.).

Studiile noastre cu privire la Spiritul Sfânt ne-au adus multă lumină asupra acestui subiect, în general. Ne aducem aminte de gîndul la care am ajuns și de votul făcut atunci, în anii grei ai războiului și ai persecuției regimului antonescian, că dacă Dumnezeu ne va reda iarăși libertatea de cult, studiul despre persoana și lucrarea Spiritului Sfânt, va forma prima și principala noastră preocupare în comunități. Și ne-am ținut de cuvînt. Ce lumină s-a revărsat atunci prin studiile făcute despre Persoana și personalitatea Spiritului Sfânt și despre slujba Sa în biserică! Părea că un vâl cădea jos de pe ochii noștri și făgăduințele Domnului Hristos cu privire la Spiritul Sfânt, și prezentarea Lui ca noul Conducător al Bisericii, a umplut sufletele noastre de mîngîiere și speranță nouă.

În fond, Spiritul Sfânt este Darul suprem al cerului pentru pămînt și pentru om, după Domnul Isus Hristos. Tot ce a avut de spus mai prețios iubitul nostru Mîntuitor, înainte de patimile Sale cînd Iși lua rămas bun de la

ucenicii Săi și-i pregătea pentru momentul dureros al despărțirii și-i asigura că nu-i va lăsa orfani, a fost ca să le făgăduiască pe Duhul Sfânt, și să-L descrie, pentru ca ei să-L cunoască și să-L accepte cînd va veni. Ce luminos și ce încurajator sună și pentru noi azi aceste cuvinte:

„Nu vă voi lăsa orfani. Mă voi întoarce la voi. Voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mîngîietor care să rămînă cu voi în veac, și anume Duhul adevărului pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămîne cu voi, și va fi în voi. Vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mîngîietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc vi-L voi trimite. Cînd va veni Mîngîietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi. Tot ce are Tatăl, este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi. Cînd va veni Mîngîietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care precede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine. Și voi veți mărturisi despre Mine, pentru că ați fost cu Mine de la început. Și cînd va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea, și judecata. În ce privește păcatul: fiindcă nu cred în Mine; în ce privește neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl și nu Mă veți mai vedea; în ce privește judecata: fiindcă stăpînitorul lumii acesteia este judecat. Dar Mîngîietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu. Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima nici să nu se însăpămintă.“ Ioan 14, 26, 27.

Și cînd Spiritul Sfânt a venit din cer, cînd a intrat în atmosfera pămîntului și un sunet ca vijitiul unui vînt puternic a umplut casa unde erau adunați, și niște limbi ca de foc s-au așezat cîte una peste fiecare din apostoli și toți s-au umplut de Duhul Sfânt; și cînd mulțimea de diferite neamuri și limbi din Ierusalim a alergat acolo din toate părțile și a rămas încrămîntă auzindu-i vorbind în limba fiecăruia; și cînd Petru a luat cuvîntul și le-a predicat pe Hristos Cel răstignit și înviat, ei străpunși în inimi au întreat: „Fraților, ce să facem?“; și cînd el le-a recomandat pocăința și botezul în Numele lui Hristos pentru iertarea păcatelor — el i-a asigurat atunci și de primirea darului

Duhului Sfânt, accentuînd: „Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sînt departe acum, în oricît de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru”. (Fapte 2, 39.)

De atunci încoace, și pînă în prezent, darul Duhului Sfânt a fost dat fără încetare slujitorilor consacrați ai Evangheliei Domnului Isus Hristos și tuturor credincioșilor Săi umili și zeloși pentru multe lucruri bune, dar îndeosebi și pentru lucrarea de convertire, de schimbare și sfințire a inimii omului. Cunoaștem și noi atîtea lucruri despre Spiritul Sfânt, și ne bucurăm să-L știm ca Mîngîietor și Călăuzitor al nostru; dar nu sîntem satisfăcuți în totul, pentru că rezultatele schimbării inimii omului întîrzie să se vadă și să se producă așa cum este nevoie. Noi credem din toată inima că schimbarea inimii omului este posibilă. Puterea Spiritului Sfânt este și azi la lucru. Dar de ce întîrzie efectele Lui cele minunate? De ce nu se produc roadele cele prețioase ale Spiritului Sfânt în viața noastră și a bisericii Sale așa cum sînt făgăduite? De ce persistă stări de lucruri îngrijorătoare în Biserică? De ce mulți dintre noi, și unii chiar vechi în credință, prezintă încă un caracter așa de defectuos cu o fire așa de pătimașă și de rea, aspră și egoistă, în timp ce fac caz de credința lor?

Iată cîteva declarații importante:

„După ce s-a dat de către Dumnezeu privilegiu și ocazii, după ce lumina și adevărul au fost clarificate pentru înțelegere, dacă persoanele încă mai scuză diformitățile lor de caracter și stăruiesc mai departe în egoismul și gelozia lor, inima lor se face ca de granit, făcînd cu neputință ca ei să se schimbe, decît numai cu dalta, ciocanul și șlefuirea Spiritului lui Dumnezeu”.

„Inima este citadela omului. Din ea ies izvoarele vieții și ale morții. Pînă nu e curățită inima, o persoană nu e corespunzătoare de a avea parte în comuniunea sfinților.”

„Nici o formă exterioară nu ne poate curăți, nici un ritual, administrat de cel mai sfînt dintre oameni, nu poate lua locul botezului cu Spiritul Sfînt. Spiritul lui Dumnezeu trebuie să-și facă lucrarea asupra inimii. Toți aceia care nu au experimentat puterea Lui regeneratoare, sînt pleavă printre grîu.”

„Pentru revărsarea Spiritului Sfînt ar trebui să se roage fiecare persoană care are dragoste de cauza adevărului. Și atît cît stă în puterea noastră, noi trebuie să îndepărtăm orice piedică din calea lucrării Lui. Spiritul Sfînt nu poate fi revărsat, atîta vreme cît neînțelegerea și înverșunarea sînt cultivate de membrii bisericii unii față de alții. Invidia, gelozia, bănuielile rele și vorbirile de rău, sînt de la Satana și ele închid efectiv drumul în fața lucrării Spiritului Sfînt.”

„Nimeni nu e mai departe de împărăția cerului ca formalistii plini de îndreptățire de sine, plini de mîndrie de propriile lor realizări, în timp ce sînt cu totul lipsiți de Spiritul lui Hristos, în timp ce invidia, gelozia, sau pofta după laude sau popularitate îi stăpînește. Ei aparțin aceleiași categorii căreia Ioan Botezătorul le dădu numele de pui de viperă, copii ai celui rău. Astfel de persoane sînt printre noi neobservate și nesuspectate.”

Pentru a realiza mîntuirea oamenilor, Dumnezeu folosește diferite mijloace. El le vorbește prin Cuvîntul Lui (care este numit sabia Duhului) și prin servii Săi, și le trimite prin Duhul Lui, solii de avertizare, de muștrare și învățătură. Mijloacele acestea au scopul de a lumina priceperea oamenilor, de a le descoperi datoria și păcatele lor, și binecuvîntările pe care le pot primi, de a trezi în ei un simț al lipsei spirituale, pentru ca ei să meargă la Hristos și să găsească în El harul de care au nevoie.”

„Spiritul lui Dumnezeu lucrează asupra minții celui suferind și-l determină să caute adevărul.”

„Împărăția lui Dumnezeu nu vine prin arătarea în afară. Ea vine prin delicatețea inspirației Cuvîntului său, prin lucrarea lăuntrică a Spiritului Său, comuniunea sufletului cu Acela care este viața. Cea mai mare manifestare a puterii Lui se vede în aducerea naturii omenesti la desăvîrșirea caracterului în Hristos.”

„Prin neglijarea de a asculta de chemarea Spiritului lui Dumnezeu, și a Cuvîntului Său, atunci cînd ascultarea include o cruce, mulți au pierdut mult”, cît de mult, nu vor ști decît atunci cînd se vor deschide cărțile din cer, la ziua de pe urmă. Invitațiile stăruitoare ale Spiritului, trecute cu vederea astăzi, deoarece plăcerea sau înclinația duce într-o direcție opusă, ar putea să fie fără de putere de a convinge, sau chiar de a impresiona, mîine. Folosirea ocaziilor prezente, cu inimă grabnică și binevoitoare, este singura cale de a crește în har și în cunoașterea adevărului.”

„Experiența zilelor apostolice se va întîmpla cu noi atunci cînd din toată inima acceptăm principiul generozității divine, cînd consimțim ca în toate lucrurile să ascultăm de îndemnul Spiritului Sfînt.”

„Acum nu este nicio osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pămîntești, ci după îndemnul Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.” Rom. 8, 1.2.

„Omului îi revine o parte în această luptă mare pentru viața veșnică; el trebuie să răspundă la lucrarea Spiritului Sfînt. Se va cere o luptă pentru a răzbi prin puterile întunecate

(Continuare în pag. 10)

Să nu vi se tulbure inima

Privind la ucenicii Săi, cu iubire dumnezească și cu foarte duiosă simpatie, Hristos a zis: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sînt multe locuințe. Dacă

n-ar fi așa v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu să fiți și voi. Știți unde Mă duc, și știți calea într-acolo“.

În lume am venit pentru binele vostru. Lucrez acum pentru voi. Chiar dacă plec de aci tot pentru binele vostru voi lucra cu toată sîrguința. Am venit în lume ca să

Mă descopăr vouă ca voi să puteți crede. Mă duc la Tatăl pentru a conlucra cu El în favoarea voastră. Obiectul plecării lui Hristos era opusul lucrurilor de care se temeau ucenicii. Aceasta nu însemna o despărțire pentru totdeauna. El se

ducea să pregătească un loc pentru ei, ca El să poată veni iarăși, și să-i primească la Sine. În timp ce El clădea locuințe pentru ei, ei urmau să dezvolte caractere după chipul celor cerești.

Ucenicii nu se puteau bucura cînd auziră aceasta. Teamă a căzut asupra lor. Ei se grămădiră lîngă Mîntuitorul. Stăpînul și Domnul lor, iubitul lor Învățător și Prieten le era mai scump decît viața. La El căutase ei ajutor în toate necazurile lor, și mîngiere în întristările

și descurajările lor. Acum trebuia să-i părăsească și să-i lase ca o grupă singuratică și dependentă. Intunecate erau presentimentele care umpleau inima lor. Dar cuvintele Mîntuitorului erau pline de nădejde pentru ei. El știa

că ei urma să fie asaltați de vrăjmașul, și că viclenia lui Satana are cel mai mare succes împotriva celor a-păsați de greutăți. De aceea El le-a îndreptat atenția de la „lucrurile care se văd“, la „cele ce nu se văd“. De la exilul pămîntesc El le-a îndreptat gîndurile către căminul ceresc.

După înălțarea Domnului, ucenicii și-au dat seama de împlinirea făgăduinței Sale. Scenele crucificării, învierii și înălțării lui Hristos erau pentru ei realități vii. Ei au văzut că profețiile s-au împlinit așa cum sta scris. Au cercetat Scripturile și au primit învățătura lor cu o credință și o siguranță necunoscută mai înainte. Ei știau că Învățătorul

divin era tot ceea ce El pretinsese că este. În timp ce povesteau experiențele lor, și înălțau iubirea lui Dumnezeu, inima oamenilor era înduiosată și înfrîntă și mulțimile credeau în Isus.

Făgăduința dată de Isus ucenicilor Săi este o făgăduință pentru biserica Sa pînă la sfîrșitul timpului. Dumnezeu n-a intenționat ca planul Său minunat pentru răscumpărarea oamenilor să aibă numai rezultate slabe. Toți cei

ce vor merge la lucru, încrezătorii nu în ceea ce ei singuri pot face, ci în ceea ce poate să facă Dumnezeu pentru ei și prin ei, cu siguranță vor simți împlinirea făgăduinței Sale. „Va face alte lucrări și mai mari decât acestea“.

Ucenicii urmau să fie martori în ce privește viața și lucrarea lui Hristos. Domnul trebuia să vorbească tuturor oamenilor de pe pământ prin cuvântul lor. Dar din cauza umilinței și morții lui Hristos ei trebuia să treacă prin o mare încercare și o mare dezamăgire. Pentru ca după întimplările acestea cuvintele lor să poată fi fără greșală, Isus le-a făgăduit pe Mîngîietorul, „care vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu“.

„Mai am să vă spun multe lucruri“, continuă El, „dar acum nu le puteți purta. Cînd va veni Mîngîietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi“. Hristos descoperise în fața ucenicilor Săi o cărare nesfîrșită a adevărului. Dar pentru ei era foarte greu să țină despărțite învățăturile Lui de tradițiile și maximele cărturarilor și fariseilor. Ei fusese deprinși să privească învățăturile rabinilor ca pe glasul lui Dumnezeu, și acestea mai aveau încă putere asupra minții lor și le călăuzeau sentimentele. Lucrurile trecătoare și gîndurile pămîntești mai aveau un loc de frunte în cugetarea lor. Ei nu pricepeau natura spirituală a împărăției lui Hristos, cu toate că El le lămurise lucrul acesta de atîtea ori. Mîntea lor se tulburase. Ei nu pricepeau valoarea acelor părți din Scriptură pe care le prezenta Hristos. Multe din învățăturile Lui păreau că sînt neînțelese pentru ei. Isus a văzut că ei nu pricepeau adevărul înțeles al cuvintelor Lui. Plin de milă El le-a făgăduit că Duhul Sfînt le va reaminti ceea ce El le spusese. El mai lăsase nerostite multe lucruri care nu putea să fie pricepute de ucenicii Săi. Și lucrurile acestea urma să fie descoperite de către Duhul Sfîntul Duh trebuia să le învieze priceperea pentru că ei să poată prețui lucrurile cerești. „Cînd va veni Mîngîietorul, Duhul adevărului“, zise Isus, „are să vă călăuzească în tot adevărul“.

Mîngîietorul este numit „Duhul adevărului“. Lucrarea Lui este să definească și să susțină adevărul. La început El locuiește în inimă ca Duh al adevărului și după aceea ajunge Mîngîietor. Adevărul aduce liniște și pace, dar minciuna nu poate să dea adevărata pace și adevărata liniște. Satana ajunge să stăpînească prin teorii și prin tradiții mincinoase mîntea oamenilor. Duhul Sfînt vorbește oamenilor prin Scripturi, și întipărește adevărul în inimă. În felul acesta dă de gol rătăcirea și o îndepărtează din suflet.

Tocmai prin Duhul adevărului, care lucrează prin Cuvîntul lui Dumnezeu, Hristos își supune poporul Său ales.

Descriind ucenicilor Săi lucrarea Duhului Sfînt, Hristos a căutat să le insuflă aceeași bucurie și aceeași nădejde care se afla în inima Sa. El se bucura pentru că putea să dea bisericii Sale un ajutor atît de îmbelșugat. Duhul Sfînt era cel mai de seamă dar pe care-L putea cere de la Tatăl Său pentru înălțarea poporului Său. Duhul trebuia să fie dat ca o putere ce renaște, și fără de aceasta, jertfa lui Hristos n-ar fi folosit la nimic. În decursul veacurilor puterea răului se întărise continuu, iar supunerea oamenilor față de această putere satanică era îngrozitoare. Păcatul nu putea să fie oprit pe loc și înfrînt decît prin mijlocirea celei de a treia persoană a Dumnezeirii, care să nu vină cu putere schimbată ci cu plînatatea puterii dumnezeiești. Duhul face să aibă efect cele săvîrșite de Mîntuitorul lumii. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul părtaș de natura dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său ca o putere dumnezeiască, o putere care să biruiască orice înclinație spre rău fie moștenită fie însușită, și să întipărească propriul Său caracter în biserica Sa.

Hristos a făgăduit bisericii Sale darul Duhului Sfînt, și făgăduința aceasta este și a noastră cum a fost a celor dintîi. Dar ca oricare altă făgăduință aceasta este dată cu condiții. Mulți spun că au încredere în făgăduința Domnului și chiar pretind că cer să se îplinească; ei vorbesc mult despre Hristos și despre Duhul Sfînt și cu toate acestea n-au niciun folos. Ei nu-și supun sufletul ca să fie îndrumat și călăuzit de puterile cerești. Noi nu putem pune Duhul Sfînt în slujba noastră. Noi trebuie să fim în slujba Duhului Sfînt. Dumnezeu lucrează prin Duhul în poporul Său „și voința și îndeplinirea după buna Lui plăcere“. Dar mulți nu vor să se supună la așa ceva. Ei doresc să se conducă singuri. Din cauza aceasta nici nu primesc darul ceresc. Duhul Sfînt este dat numai aceluia care cu umilință caută pe Dumnezeu și se lasă conduși și luminați de El. Puterea lui Dumnezeu așteaptă să fie cerută și primită. Această binecuvîntare făgăduită dacă este cerută prin credință, aduce cu sine toate celelalte binecuvîntări. Ea se dă potrivit cu bogățiile harului lui Hristos, și este gata să dea fiecărui suflet atît cît poate el să ducă.

Hristos Se bucura că poate să facă pentru ucenicii Săi mai mult decît puteau ei să ceară sau să gîndească. El vorbea cu inima sigură deoarece știa că se dăduse un decret atotputernic înainte de a se face lumea. El știa că adevărul, înarmat cu atotputernicia Duhului Sfînt, va birui în lupta cu răul; și că stindardul mîiat în sînge va flutura biruitor deasupra urmașilor

(Continuare în pag. 8)

Răspłata servului lui Dumnezeu

(Urmare din pag. 2)

răspındită asupra altora, va fi reflectată asupra propriilor noastre inimi. Dar ce bucurie este aceasta în comparație cu aceea, care va fi simțită în ziua cea mare a descoperirii finale! Stați în pragul veșniciei și ascultați salutul plăcut de bun venit dat acelora care în această viață au conlucrat cu Domnul Hristos socotind aceasta drept privilegiu și onoare pentru ei. Acolo cei răscumpărați salută pe acei care i-au îndrumat la Mîntuitorul înălțat. Și se unesc la preamărirea Aceluia care a murit pentru ca ființe omeneste să poată avea viață cît viața lui Dumnezeu. Lupta a trecut. S-a pus capăt oricărui necaz și oricărei lupte. Cîntece de biruință umplu tot cerul, cînd cei răscumpărați stau în jurul tronului lui Dumnezeu. Toți încep să cînte cîntarea voioasă: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost înjunghiat și care ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu.

Răspłata servului lui Hristos este de a intra în bucuria Lui. Bucuria aceea, către care Hristos Insuși privește cu o mare dorință, este prezentată în cererea Lui adresată Tatălui: „Tată, vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu, să fie acolo unde sînt și Eu“.

Cînd cei mîntuiți vor sta înaintea lui Dumnezeu, suflete prețioase vor răspunde la chemarea numelui lor, suflete care sînt acolo, datorită eforturilor credincioase și pline de răbdare depuse în favoarea lor, și ca urmare a rugămintilor și străduințelor de a fugi în cetățuie. Astfel, cei care în lumea aceasta au fost conlucrători cu Dumnezeu, își vor primi răspłata.

Ce bucurie va fi cînd acești mîntuiți vor întîlni și vor saluta pe aceia care au purtat o povară pentru ei și cei care au trăit nu pentru a-și satisface plăcerile lor, ci pentru a fi o binecuvîntare pentru cei nenorociți care au așa puține fericiri. În ceruri vom vedea pe tînărul pe care l-am ajutat, pe aceia pe care i-am invitat în căminurile noastre, pe care i-am scăpat din ghiarele ispitei. Vom vedea pe fețele lor reflectînd strălucirea slavei lui Dumnezeu.

Să fii un conlucrător cu Hristos și cu îngerii cerești în marele plan al mîntuirii! Ce lucrare se poate compara cu aceasta? De la fiecare suflet salvat vine la Dumnezeu o parte de slavă care să fie reflectată asupra celui salvat și deasemenea și asupra celui care a ajutat la salvarea lui.

Mîntuiții vor întîlni și vor recunoaște pe aceia a căror atenție au îndreptat-o către Mîntuitorul ce a fost înălțat. Ce fericită convorbire vor avea ei cu aceste suflete... „Eram un păcătos, se va spune, fără Dumnezeu și fără speranță în lume, și tu ai venit la mine și mi-ai

îndreptat atenția către scumpul Mîntuitor ca singura mea speranță. Și eu am crezut în El. M-am căit de păcatele mele și mi s-a dat să stau împreună cu sfinții Săi în locurile cerești prin Isus Hristos... Sînt salvat, salvat pe vecie, să privesc o veșnicie pe Cel pe care îl iubesc. Atunci Il vedeam numai cu ochiul credinței, dar acum Il văd așa cum este. Acum pot să-mi exprim recunoștința pentru îndurarea Sa mîntuitoare, către Cel care m-a iubit și mi-a spălat păcatele în sîngele Său“.

Bine, slugă bună și credincioasă, ai fost credincioasă în puține lucruri, Eu te voi pune peste multe lucruri, intră în bucuria stăpînului tău. Atunci te vei putea desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacob, căci gura Domnului a vorbit.

Creștinii mîntuiți sînt giuvaerurile Sale, tezaurul Sale deosebit și prețios: căci ei sînt pietrele cununii împărătești, care vor străluci în țara Sa; bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți. El va vedea într-însii satisfacția Sa, va vedea roadele muncii sufletului Său și se va înviora.

Și nu se vor bucura oare și lucrătorii Săi cînd vor vedea și ei roadele activității lor? În scrisoarea sa către Tesalonicenii convertiți, Pavel zicea — „Căci cine este în adevăr, nădejdea sau bucuria sau cununa noastră de slavă? Nu sînteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da, voi sînteți slava și bucuria noastră. De aceea, prea iubiții și mult dorinții mei frați, bucuria și cununa mea!“ Orice stimulent al Spiritului Sfînt, care conduce pe oameni la bine și la Dumnezeu, va fi notat în cărțile cerului și la ziua cea mare a lui Dumnezeu fiecare suflet, care s-a lăsat să fie întrebuițat ca unealtă a Spiritului Sfînt, va avea favoarea să vadă, ce a produs viața sa.

Minunate vor fi descoperirile, cînd influențele sfînte vor fi date la iveală cu rezultatele lor prețioase. Cît de mare va fi mulțimea sufletelor pe care le vom întîlni în curțile cerului, cînd ele vor pricepe participarea miloasă și iubitoare, care s-a dat pe față la mîntuirea lor! Toată onoarea, mărirea și lauda va fi dată lui Dumnezeu și Mielușelului pentru răscumpărarea noastră. Dar fără a micșora lauda lui Dumnezeu, va fi exprimată mulțumirea și uneltelor pe care El le-a folosit pentru salvarea sufletelor căzute în prăpastia păcatului.

Cînd a ieșit pe la ceasul al unsprezecelea, a găsit pe alții sfînd în piață și le-a zis: Dece stați aici toată ziua fără lucru? Ei i-au răspuns: Pentru că nu ne-a tocmit nimeni. Duceți-vă și voi în via mea, le-a zis el, și veți primi ce va fi cu dreptul. Seara, stăpînul viei

a zis ispravnicului său: Chiamă pe lucrători și dă-le plata, începînd de la cei de pe urmă și pînă la cel dintîi.

Domnul are de făcut o mare lucrare, și El, în viața viitoare cea mai mare plată o va da aceleia care în viața aceasta face cel mai credincios și mai voios serviciu.

Cei veniți în ceasul al unsprezecelea, au fost mulțumiți că au găsit de lucru. Inimile lor au fost pline de recunoștința către Cel ce i-a primit. Și cînd seara Stăpînul le-a plătit cît pe o zi întreagă, ei au rămas plăcut surprinși. Ei știau, că n-au meritat o plată atît de mare, și bunătatea exprimată pe fața stăpînului, i-a umplut de bucurie.

Să nu vi se tulbure inima

(Urmare din pag. 6)

Săi. El știa că viața ucenicilor Săi încrezători va fi ca a Sa, un șir neîntrerupt de biruințe, neprețuite aci ca atare, dar socotite în felul acesta în marele viitor.

„V-am spus aceste lucruri”, zise el, „ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”. Hristos n-a fost nici înfrînt și nici nu S-a descurajat, și urmașii Lui trebuie să manifesteze o credință tot așa de dăinuitoare ca și a Lui. Ei trebuie să trăiască așa cum a trăit El, și să lucreze așa cum a lucrat El, pentru că sprijinitorul lor este Marele Maestru Lucrător. Ei trebuie să aibă curaj, energie și stăruință. Deși în calea lor se vor așeza piedici care după înfățișare nu pot să fie trecute, ei trebuie să meargă înainte prin harul Lui. În loc să se plîngă pentru că li s-au pus greutăți în față, chemarea lor este să le treacă. Ei nu trebuie să piardă nădejdea pentru nimic, și să nădăjduiască totul. Hristos i-a legat de tronul lui Dumnezeu prin lanțul de aur al neîntrecutei Sale iubiri. Gîndul Lui este ca ei să posede acea influență prea puternică, ce se revarsă de la izvorul a toată puterea. Ei vor avea putere să se împotrivescă răului, putere pe care nu o poate înfrînge nici pămîntul, nici moartea, nici demonii, putere care îi va face pe ei în stare să biruiască așa cum a biruit Hristos.

Hristos și-a încheiat învățăturile prin cuvinte puternice și pline de nădejde. După aceea și-a revărsat inima în rugăciune pentru ucenicii Săi, înălțînd privirile către cer. El zise: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere orice făptură, ca să dea viață veșnică tuturor acelor, pe care Mi i-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”.

Hristos își terminase lucrarea ce-I fusese în-

Astfel este și cu lucrătorul care recunoscînd nevrednicia sa a mers în ceasul al unsprezecelea în via Domnului. Timpul serviciului pare a fi scurt, și el simte că n-a meritat plata. El este plin de bucurie chiar numai pentru că Dumnezeu a vrut să-l primească. El lucrează cu umilință și încrezător, și este plin de recunoștință pentru privilegiul de a fi conlucrătorul lui Hristos. Un asemenea spirit este onorat de Dumnezeu.

„De aceea, prea iubiții mei frați, fiți tari, neclintii, sporii totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.”

St. Năilescu

credințată. El proslăvise pe Dumnezeu pe pămînt. El făcuse cunoscut numele Tatălui Său. Adunase pe aceia care trebuia să ducă mai departe lucrarea Lui între oameni. El zise: „Eu sînt proslăvit în ei. Eu nu mai sînt în lume, dar ei sînt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește în numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, așa cum și Noi sîntem una. Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvîntul lor. Mă rog ca toți să fie una... Eu în ei, și Tu în Mine pentru ca ei să fie în chip desăvîrșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine”.

Astfel cu vorbe potrivite pentru Unul care avea putere dumnezeiască, Hristos a predat biserica Sa sub umbra Celui Atotputernic, în adăpostul puternic și sigur. Lui li mai rămînea cea din urmă bătălie cu Satana, și a mers să o întîmpine.

E. G. White

CU CEL DE SUS

Zorii zilei cînd se-arată:
Tu cu Cel de sus pornește!
Seamănă cu zel într-una:
Munca doar te răsplătește!

Nu privi în depărtare!
Cată doar în jurul tău.
Nu „norocul” te ajută:
Munca doar, și Dumnezeu!

Nu lăsa să ruginească
Plugul, care te hrănește!
Brațul, care-adună rodul,
Dacă stă: se lenevește!

Prinde-n zorii vieții tale
Să muncești cu gînd curat:
Și vei fi de Cel din slavă
Pururi binecuvîntat.

M. C. — Sibiu

Rugăciunea particulară a pastorului

Pastorul se distinge mai ales ca un om al rugăciunii. El se roagă ca oricare creștin, altminteri ar fi un fățarnic. El se roagă mai mult ca oricare creștin, astfel ar fi descalificat pentru serviciul în care a intrat. „Ar fi cu totul de neconceput“, zicea cineva, „ca un un om să fie cel mai înălțat în slujbă și să fie cel mai de jos la suflet; să fie primul în cinste și să fie ultimul la purtare“. Valoarea răspunderii pastorului întinde un nimb de glorie asupra întregii sale purtări, și, dacă e credincios față de Domnul său, el ajunge să se distingă, prin viața sa de rugăciune.

Ca cetățean, țara sa are avantajul rugăciunilor sale de mijlocire; ca vecin, cei din apropierea sa sînt amintiți în cererile sale. El se roagă ca soț și ca tată; el se străduiește să facă din rugăciunile altarului familiei sale un model pentru turma sa; iar dacă s-ar întâmpla ca focul de pe altarul lui Dumnezeu să ardă slab altundeva, el este bine întreținut în casa servului ales al lui Dumnezeu — deoarece el are grijă ca jertfa de dimineață și de seara să-i sfințească locuința. Dar sînt unele din rugăciunile lui care-i privesc slujba, și despre acestea ne ocupăm în acest studiu. El înalță rugăciuni speciale ca serv al Domnului și în privința aceasta el se apropie de Dumnezeu, mai mult și mai pe sus decît în toate celelalte apropieri ale sale.

Consider, că în calitate de serv al Domnului, el se roagă fără încetare. Orice mintea i se îndreaptă spre lucrarea sa, fie că e în timpul sau în afara orelor de slujbă, el înalță cite o cerere, trimițînd sfintele sale dorințe la cer. El nu e continuu în fapta rugăciunii, dar trăiește în spiritul ei. Dacă inima sa e în lucrarea sa, el nu poate nici mîncă nici bea, nu se poate odihni, sau culca, sau trezi din somn dimineața, fără de a fi stăpînit de o dorință fierbinte, de o povară de griji și o simplitate a dependenței de Dumnezeu; astfel, într-un fel sau altul el e continuu în rugăciune.

Pastorului creștin i se potrivește de minune cuvintele: „Rugați-vă neîncetat“. El are ispitele lui particulare, încercările lui speciale, dificultățile lui specifice și îndoielile lui neobișnuite; el are să stea cu Dumnezeu în legături înspăimîntătoare, și cu oamenii în interese tainice; deaceia el are mai multă nevoie de har decît oamenii de rînd, și știînd aceasta, el este stăruitor îndemnat să strige către Cel Tare după tărie

și să zică: „Imi ridic ochii către munți, de unde vine ajutorul“.

Pentru voi, ca ambasadori ai lui Dumnezeu, tronul harului are o valoare ce nu poate fi apreciată; cu cît sînteți mai familiarizați cu curtea cerească cu atît mai bine vă veți îndeplini însărcinarea voastră cerească. Prin toate influențele care formează pe cineva ca un om onorat de Dumnezeu în lucrarea de pastorație, nu cunosc alta mai puternică decît cunoașterea de aproape a tronului harului. Toate studiile noastre, oricît de înalte, sînt lucrări brute și externe în comparație cu rafinarea spirituală și delicată obținută prin comunicarea cu Dumnezeu. Noi creștinii devenim puternici, biruim în rugăciunea făcută în particular. Rămînera în așteptare înaintea lui Dumnezeu adesea transformă întunerecul în lumină. Întrebarea stăruitoare la oracolul sfînt, ridică

vălul și acordă harul de a privi în lucrările adînci ale lui Dumnezeu. „Mai multă lumină, Doamne!“ ar trebui să fie rugăciunea repetată a cercetătorului Cuvîntului, atunci cînd își pregătește predica. Oamenii cei mai buni și cei mai sfinți ce au trăit vreodată au făcut din rugăciune partea cea mai importantă a pregătirii pentru amvon. Cineva fiind întebat care este părerea sa cu privire la pregătirea sirguincioasă pentru amvon a răspuns amintînd Exod, 27,20; „Ulei stors — stors, pentru candela Sanctuarului“. Și totuși stăruirea acestuia în rugăciune era și mai mare. Într-adevăr el nu putea să neglijeze comuniunea lui cu Dumnezeu înainte de a veni în mijlocul adunării. Simțea nevoia de a fi scaldat în iubirea lui Dumnezeu. Pereții odăiței sale erau martorii stăruitoarelor lui rugăciuni, ale lacrimilor și ale strigătelor sale“.

O expunere cu adevărat patetică nu poate izvorî decît din rugăciune. Nu există retorică asemenea aceleia a inimii, și nu există școală de învățătură ca aceea de la piciorul crucii de pe Golgota. Ar fi fost mai bine să nu fi învățat niciodată regulile oratoriei omenești, și să fiți plini de puterea iubirii cerești, decît să fiți stăpîni pe Quintilian, Cicero sau Aristotel și să rămîneți fără de ungerea apostolică.

După cum izvoare proaspete de idei vor țîși în cursul pregătirii predicii ca răspuns la rugăciune, tot așa va fi și la expunerea ei. Cea mai mare parte a predicatorilor care depînd de Spiritul lui Dumnezeu vă vor spune că ideile cele

mai proaspete și cele mai bune nu sînt acelea care au fost premeditate, ci ideile care le vin, ca zburînd pe aripi de îngeri; comori neașteptate aduse deodată din mîini cerești, semințe din florile Paradisului, aduse de vînt de pe muntele de mir.

Dumnezeu nu ne va părăsi dacă noi nu-L vom părăsi. Rugăciunea vă va asigura o putere corespunzătoare cu nevoia împrejurărilor. Noi trebuie să udăm ca și grădinarul semințele sale, toate învățăturile noastre cu lacrimi înaintea lui Dumnezeu „care vede în ascuns”, și creșterea lor ne va surprinde și ne va bucura. Ni se spune că Brainerd se ruga pînă asuda. Despre Luther cineva spunea: „L-am auzit rugîndu-se; dar, Doamne, cu cită viață și cu ce spirit se ruga! O făcea cu atîta respect, ca vorbind cu Dumnezeu și totuși cu atîta încredere, ca vorbind cu un prieten”.

Poate că cineva nu are talente, dar va putea să izbutească și fără ele dacă abundă în rugăciunea de mijlocire. Dacă nu te rogi pentru cele ce ai semănat, suveranitatea divină poate că va hotărî să dea o binecuvîntare; dar tu nu ai dreptul să o aștepți și, dacă vine, nu-ți aduce nici o mîngiere în suflet. Să ne luptăm și în toilul nopții, rugîndu-ne Domnului pentru suflete, așa cum făcea marele și puternicul propovăduitor al Evangheliei, Knox. Pastorul care

nu se roagă cu rivnă pentru lucrarea sa, desigur că trebuie să fie un om vanitos și încrezut. El procedează ca și cum ar considera că poate face singur față lucrurilor, și deaceia n-are nevoie de a apela la Dumnezeu. Totuși, ce josnică mîndrie e aceea de a ne închipui că predicarea noastră poate fi atît de puternică în ea însăși încît poate întoarce pe oameni de la păcatele lor, și să-i aducă la Dumnezeu fără de lucrarea Spiritului Sfînt.

Pastorul care neglijează a se ruga mult, trebuie să fie un om nepăsător față de lucrarea sa. El nu se poate să-și fi înțeles chemarea. El nu se poate să-și fi calculat valoarea unui suflet, sau să fi apreciat însemnătatea veșniciei. El trebuie să fie mai mult un slujbaş, ademenit la amvon deoarece bucata de pîine care revine slujbei îi este foarte necesară, sau un ipocrit vrednic de dispreț care iubește aplauzele oamenilor, și căruia nu-i păsă de slava lui Dumnezeu. Acesta desigur va ajunge un vorbitor superficial, cel mai bine aprobat acolo unde harul este mai puțin apreciat și parada goală mai mult admirată. El nu poate fi o persoană care arădă adînc și adună recolte bogate. El este un nepăsător, iar nu un muncitor. Ca pastor îi merge numele că trăiește, dar e mort. El șchiopătează ca un om cu un picior mai scurt, deoarece viața

(Continuare la pag. 13)

Duhul Sfînt și căile prin care lucrează la inima omului

(Urmare din pag. 4)

lui, iar Spiritul Sfînt lucrează în el pentru a realiza aceasta. Dar niciun om nu va fi mîntuit în indolență. El este invitat să-și încordeze orice mușchi și să pună la lucru orice putere în lupta pentru nemurire; dar cel care dă biruința este Dumnezeu.”

„Cînd inima se supune influenței Spiritului lui Dumnezeu, atunci conștiința se deșteaptă, iar păcătosul ajunge să înțeleagă treptat, cuprinsul și sfințenia Legii lui Dumnezeu, care este temelia stăpînirii Sale în cer și pe pămînt. Lumina care luminează pe orice om venind în lume, (Ioan 1, 9.) iluminează acum și cele mai ascunse cute (gînduri) ale inimii, iar lucrurile tînuite ale întunerecului sînt scoase la iveală. Convingerea pune stăpînire pe inimă. Păcătosul înțelege acum dreptatea lui Dumnezeu și își dă bine seama de propria sa păcătoșenie și întinare înaintea Cercetătorului inimilor. El vede însă și iubirea lui Dumnezeu, frumusețea sfințeniei, bucuria pricinuitoare de curățenie. El însuși dorește acum să fie curățat și să fie readus în legătură cu cerul.”

„Ceea ce trebuie să înțelegi este adevărata putere a voinței. Aceasta este puterea care cîrmuiește firea omenească, puterea de hotărîre, puterea de alegere. Totul depinde de dreapta

lucrare a voinței. Dumnezeu a dat oamenilor puterea de a alege; datoria oamenilor este să se folosească în bine de puterea aceasta. Nu stă în puterea noastră să ne schimbăm inima sau să predăm lui Dumnezeu toate simțămintele ei; dar stă în puterea noastră și depinde de noi, să alegem a servi Domnului. Noi putem să-I dăm Lui voința noastră; El atunci va lucra în noi, și întreaga noastră fire va fi adusă sub controlul și conducerea Spiritului lui Hristos; simțămintele noastre vor fi atunci îndreptate numai spre El, iar cugetele noastre vor fi în deplină armonie cu voința Lui.”

Cugetînd la El, la Hristos Cel răstignit, vom fi plini de admirație și devotament; cugetînd la slava Lui minunată vom fi schimbați în acelaș chip al Lui, în mod progresiv, din slavă în slavă. Și toată această lucrare lăuntrică se face prin Duhul lui Dumnezeu care ne influențează, atunci cînd admirăm Modelul sublim, ca să imprime în sufletul nostru, chipul cel minunat, caracterul divin al Mîntuitorului. Deaceia, „Hristos trebuie să fie înălțat fără încetare înaintea oamenilor pentruca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică.” Ioan 3, 14.15.

V. Diaconescu

Principii de dreptate

Din Sfânta Scriptură învățăm reguli cu privire la o dreaptă judecare, prețuire și apreciere a lucrurilor.

Din cele mai vechi timpuri, adevărata religie, a propovăduit pacea și buna înțelegere între oameni, respectul reciproc și prețuirea aproape-lui sau a semenului.

Încă din vechime erau date sfaturi de felul acesta: „Dacă un străin vine să locuiască împreună cu voi în țara voastră să nu-l asupriți. Să vă purtați cu străinul care locuiește între voi ca și cu un băștinaș din mijlocul vostru, să-l iubiți ca pe voi înșivă“. Lev. 19, 33, 34. „Să nu asuprești pe aproapele tău, și să nu oprești pînă a doua zi plata celui tocmit cu ziua! Lev. 19, 13. In Iacov, 2, 1-9, citim îndrumările date

primei biserici creștine de a nu face deosebire între oameni: „Frații mei, să nu țineți credința Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutînd la fața omului. Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră un om cu un inel de aur și cu o haină strălucitoare, și intră și un sărac îmbrăcat prost; și voi puneți ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare, și-i ziceți: „Tu șezi în locul acesta bun!“ Și apoi ziceți săracului: „Tu stai colo în picioare!“ Sau, „șezi jos la picioarele mele“, nu faceți voi oare o deosebire în voi înșivă, și nu vă faceți voi judecători cu gândurile? Ascultați, prea iubiții mei frați: N-a ales Dumnezeu pe cei ce sînt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc? Și voi înjosiți pe cel sărac! Oare nu bogații vă asupresc și vă tirăsc înaintea judecătorilor? Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care-l purtați? Dacă împliniți Legea, potrivit Scripturii: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“, bine faceți. Dar dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat, și sînteți oștindii de Lege ca niște călcători de Lege“.

Apoi în Sfânta Scriptură au fost date îndrumări și legi împotriva tendinței nedrepte de în-

grămădire a averilor și pămînturilor. Astfel, dacă cineva cumpăra pămînt, acesta nu era vîndut de veci, ci numai pînă la anul jubiliar — al cincizecilea an, — la care dată pămîntul trebuia să revină proprietarului sau moștenitorilor lui, prin răsкупărare. „Anul al cincizecilea să fie pentru voi anul de veselie. În anul acesta de veselie fiecare din voi să se întoarcă la pămîntul lui. Pămînturile să nu se vîndă de veci, căci

țara este a Mea, iar voi sînteți la Mine ca niște străini și venetici. Deaceia în toată țara pe care o veți stăpîni, să dați dreptul la răsкупărare pentru pămînturi. „Lev. 25, 11 pr. p. 23, 24.

Dacă s-ar fi respectat aceste îndrumări nu s-ar fi ajuns la diferențe, disproporții sau mari deosebiri în ce privește starea

materială. Măsurile de oprimare împotriva celor mulți și săraci, au pornit din partea boierilor, care dădeau pe față o dorință din ce în ce mai mare de a se îmbogăți pe seama și în dauna celor ce munceau, și care de fapt erau factorii de seamă în producerea de valori. Faptul acesta a făcut ca să se spună asupra bogaților un „vai“ în cuvîntul profetic al Bibliei: „Ascultați acum voi bogaților: Plingeți și tînguți-vă, din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi. Bogațiile voastre au putrezit și hainele voastre sînt roase de molii. Aurul și argîntul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: Ca focul are să vă mănînce carnea. V-ați strîns comori în zilele din urmă! Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat cîmpiile, și pe care le-ați oprit-o, prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor. Ați trăit pe pămînt în plăceri și în desfătări. V-ați săturat inimile chiar într-o zi de măcel. Ați oșindit, ați omorît pe cel neprihănit, care nu vi se împotriva! Iacov 5, 1-5. Apostolul Pavel spune următoarele în această privință: „Noi n-am adus nimic în lume, și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce

să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns. Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită în laț și în multe poftes nesăbuite și vătămatoare, care cufundă pe oameni în prăpăd, și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, cari au umblat după ea, au rătăcit dela credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri". 1 Tim. 6, 7-10. „Indeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngimfe, și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Indeamnă-i să facă ține, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vreme viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață". 1 Tim. 6, 17-19.

Grele au fost timpurile robiei, când oamenii erau tratați în mod arbitrar „ca robi“, erau lipsiți de drepturile naturale ale ființei lor și erau supuși de cei de o natură cu ei, la un tratament degradant. Este revoltător gândul că „stăpînul“ putea vinde un „rob“ unui alt stăpîn“, smulgîndu-l de lîngă familia lui oropsită și despărțindu-l de cei dragi lui. Să mulțumim Bunului Dumnezeu că nu trăim timpurile acelea.

O formă de robie modernă este discriminarea rasială. Oamenii de orice culoare ar fi ei și în orice parte a globului ar trăi, nu se deosebesc unii de alții, nici anatomic, nici biologic. Toți au picioare pentru a merge, toți au mîini spre a lucra sau a se apăra, tuturor le e foame cînd nu au hrană, le este sete cînd nu găsesc apă, tremură de frig sau sufăr de căldură, cu toții sînt fericiți atunci cînd le merge bine, sau simt

toț așa de puternic durerea, cînd trec prin suferințele provocate de boli.

Diferențele de tratament, discriminarea sau deosebirea dintre oameni nu au nicio justificare. Toți trebuie să se bucure de binefacerile reformelor sociale, economice și religioase. Nici o barieră nu trebuie să existe între ei și înălțimile pe care, prin capacitatea și străduințele lor, le-ar putea ajunge. În privința aceasta E. G. White scrie: „Naștere, poziție socială, naționalitate sau culoarea pielii, nu pot ridica și nici să coboare pe oameni. Caracterul face pe oameni. Dacă un om cu pielea roșie, un chinez, sau un african își predă inima lui Dumnezeu, în ascultare și credință, Isus nu-l iubește mai puțin, pe motiv că este de culoare. El îl numește prea iubitul său frate“. Un profesor, scria următoarele: „Trebuie dusă o campanie mondială de a dezrădăcina din mintea oamenilor orice prejudecată rasială“. El făcea apel la educatori de a schimba chiar cuvintele care exprimă astfel de prejudecăți.

Biserica creștină adventistă se străduiește să promoveze în lume iubirea de oameni, fără deosebire de rasă sau de culoare. Membrii bisericii noastre simt ca o datorie de a iubi cu sinceritate pe toți oamenii; și, ca unii care au ajuns la înțelegerea că și unui om de culoare i se poate spune „frate“, aceasta a făcut ca să dispară orice nuanță de subapreciere sau deosebire.

„In adevăr nu este nici o deosebire între iudeu și grec și toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L chiamă“. Rom. 10, 12.

GH. MEREALBE

Cuvînt despre prietenia Romîno-Sovietică

Încă cu secole în urmă, între romîni și ruși au existat strînse legături politice și culturale. Despre aceste legături dau mărturie incontestabilă nenumăratele documente ale vremii. Cronici, hrîsoave, hărți vechi, stampe și alte documente dovedesc cu prisosință existența unor atari legături. De altfel este cazul să se știe că în veacurile V și VI, a avut loc o așezare a slavilor în ținuturile locuite de romîni. Această așezare a contribuit în mod hotărîtor la formarea poporului nostru și a exercitat o pronunțată influență asupra limbii noastre cea atît de bogată astăzi în cuvinte de origine slavonă.

Legăturile politice și culturale ce au existat de-a lungul veacurilor între poporul romîn și poporul rus au făcut ca între cele două popoare să ia naștere o prietenie cu rădăcini adînci și trainice. Despre vechimea acestei prietenii Grigore Ureche, vorbește în cronică sa în termenii următori: „Prieteșugul dintre neamul nostru și împărăția Moscului, vechi și fără de capăt este“.

Ca urmare a acestei prietenii, poporul nostru s-a bucurat neîntrerupt de sprijinul puternic al marelui popor rus. Odată cu înființarea primelor state romînești, cunoscute în istorie sub denumirea de voievodate, prietenia poporului nostru cu poporul rus devine din ce în ce mai strînsă și mai prielnică dezvoltării noă-

stre. Această prietenie s-a dovedit cu atît mai necesară cu cît pericolul turcesc amenința tot mai mult, nu numai micile state romînești, ci chiar întreaga creștinătate. Conștienți de primejdia care pîndea la usă, voievozii romîni au văzut în prietenia cu statele rusești salvarea celor două țărișoare din ghiarele turcilor. De aceea, domitorii romîni au menșinut în mod neîntrerupt legături de prietenie cu popoarele slave din răsărit. Alexandru cel Bun și Mircea cel Bătrîn sînt a se aminti cei dintîi în rîndul acestor domnitori. Ștefan cel Mare a fost un susținător hotărît al prieteniei dintre poporul romîn și poporul rus. De altfel el se găsea în legături de cuscrie cu Iuan la 11-lea, marele cneaz al Moscovei. Mihai Viteazul întrefinea legături de prietenie cu șarul Fedor Ivanovici și cu Boris Godunov, cărora voievodul Țării Romînești le-a trimis o solie. Despre Petru Rareș, știm că a trimis o solie șarului Iuan cel Groaznic. Ioan Vodă cel Cumplit s-a ridicat împotriva turcilor cu ajutorul cazacilor de la Nipru, care au luptat alături de el cu o nefermărită vitejie și credință „pină la moarte“. Dimitrie Cantemir, Domnul Moldovei, a încheiat în aprilie 1711, la Luth, un tratat de alianță și colaborare militară cu Petru cel Mare, șarul reformator care a venit la Iași și a vizitat cele mai de seamă monumente de artă ale străvechiului oraș moldovean. Este cazul să

subliniem că tratatul dintre Dimitrie Cantemir și Petru cel Mare avea la bază — fapt fără precedent în istoria principatelor române — condițiuni demne, prevăzând printre altele ca „bir să nu deie țara nici un ban”.

Altit secolul al XVIII-lea, cit și secolul al XIX-lea sînt bogate în mărturii ce scot în evidență legăturile frățești dintre poporul român și poporul rus. Poporul nostru ca și celelalte popoare din Balcani, nu odată a apelat la sprijinul rușilor în lupta de eliberare de sub jugul otoman. În această luptă, Rusia a fost de mult folos țărilor românești. Ea le-a dat un prețios ajutor. Pe pămîntul românesc au suferit înfrîngerii mari, înfrîngerii ca acelea de la Focșani și Martinești, pe malul Rîmnicului, cînd, în septembrie 1789 generalul Suvorov a repurtat o mare victorie împotriva turcilor. Tratatul de la Cuciuc-Cainargi, tratat încheiat în urma înfrîngerii armatelor turcești de cître ruși, a venit în sprijinul țărilor românești. Ca urmare a acestui tratat turcii au fost siliți să renunțe cîțiva ani la tributul tîlhăresc pe care îl luau din Moldova și Muntenia.

Secolul al XIX-lea de asemeni este bogat în fapte care grăiesc despre relațiile de prietenie romîno-ruse. Victoria de la 1829, a armatelor rusești împotriva turcilor a venit mult în sprijinul țărilor românești. Tratatul de la Adrianopol, încheiat ca urmare a acestor victorii, a creat premisele dezvoltării economice a țărilor romîne. Prin acest tratat Turcia a fost silită să renunțe la monopolul asupra comerțului exterior al acestor țări și să recunoască autonomia Munteniei și Moldovei. Regulamentul Organic cea dintîi constituție a Munteniei și Moldovei, de asemeni este o consecință a înfrîngerii turcilor în 1829. Elaborat sub supravegherea generalului rus Kiseleff, acest însemnat act legislativ ce oglindea năzuința muntenilor și moldovenilor de a se uni într-un singur stat, a adus o seamă de îmbunătățiri în administrația internă, a pus bazele unor instituții de folos obșteșc și a creat miliția națională. Regulamentul Organic a stabilit o administrație identică pentru ambele țări romîne, pregătind astfel unirea politică ce avea să urmeze.

În actul unirii de la 1859, Rusia și-a dat aportul ei însemnat. Reprezentanții ei la congresul din 1856 și la Conferința din 1858 din Paris, au sprijinit din răsputeri dorința legitimă de unire a poporului român din cele două principate. Intelectualii ruși au privit cu ochi buni actul unirii. Într-un număr din revista „Sovremennik” (1859), Cernișevski scria astfel: „Rușii simpatizează cu dorința poporului român de a se uni într-un singur stat”.

Frăția de arme romîno-rusă de la 1877 este încă proaspătă în memoria noastră a tuturor. La 1877, armatele rusești și românești, înfrășite pe cîmpurile de luptă de la Grivița și Pleona, au cucerit pentru poporul nostru independența de stat.

În făurirea zilei de 23 august 1944, cea altit de scumpă nouă adventiștilor pentru că ne-a adus libertatea religioasă, fără îndoială a jucat un rol foarte însemnat armata sovietică.

Poporul nostru a primit ajutor din partea poporului rus nu numai pe tărîm politic, ci și pe tărîm cultural. În trecutul îndepărtat, numeroși ții ai poporului nostru și-au făcut studiile în marile centre culturale rusești și s-au întors acasă cu o remarcabilă cultură prin care s-au făcut de folos neamului românesc. Dascălii noștri de odinioară au crescut la lumina izvorului de cultură moscovit. Unul dintre cei care a beneficiat cel mai mult de cultura laică rusesească din a doua jumătate a veacului al XVII-lea a fost vestitul învățat, spătarul Nicolae Milescu, care a făcut una din cele mai vechi traduceri integrale ale Bibliei.

Primele tipografii care au dat la lumină slova romînească ne-au venit din Rusia. De aici, de la Petru Movilă, mitropolitul Kievului, a primit Vasile Lupu,

Domnul Moldovei, o tipografie pe care a instalat-o la Iași și care este cea dintîi tipografie în țara Moldovei. De aici, de la Ioachim, mitropolitul Moscovei, a primit Iași pe timpul lui Gheorghe Duca Vodă și a mitropolitului moldovean Dosoftei, o altă tipografie pentru că cea dăruită de Petru Movilă a fost distrusă în urma unor turburări pe vremea lui Petricelcu Vodă. Matei Basarab, Domnul Munteniei de asemenea a primit de la Kiev o tiparniță, pe care a instalat-o la Tîrgoviște. Odată cu aceste tiparnițe veneau în țările romîne și meștri tipografi ruși foarte pricepuți.

Și astăzi, țara noastră este ajutată de Uniunea Sovietică cu material tipografic. O însemnată parte a mașinilor de la „Casa Științei” sînt venite din țara vecină cu noi.

Publicul cititor din țara noastră gustă astăzi cu multă plăcere cărțile sovietice în original sau în traducere romînească.

În iunie a. c. Uniunea Sovietică și-a reafirmat prietenia sa față de poporul român, hotărînd să ne restituie tezaurul ce fusese evacuat la Moscova în timpul celui dintîi război mondial, tezaur ce conține numeroase obiecte de artă cultă, religioasă și populară, țășături și obiecte bisericăști datînd din secolele XVI și XVII, colecții numismatice străvechi, precum și tezaurul de la Pietroasa. Restituind acest tezaur, Uniunea Sovietică a ținut să declare: „Guvernul U.R.S.S. și poporul sovietic au privit întotdeauna aceste valori ca un bun inalienabil al poporului român însuși”.

În cele precedente, am schițat numai cîteva din numeroasele aspecte ale prieteniei ce există între poporul nostru și poporul rus, încă din vremuri străvechi. Firește, a trata amănunțit acest subiect vast ar însemna să scriu sute de pagini de istorie, lucru pe care spațiul restrîns al unei reviste nu-l îngăduie. Însă ceea ce se cuvine amintit în încheiere, este faptul că în Muzeul romîno-rus la Academia R.P.R. și în multe alte instituții de cultură din țara noastră, pot fi văzute cronicile, hrîsoave, hărți vechi, stampe și diferite alte documente, care dau o grăitoare mărturie despre prietenia romîno-rusă.

Ion Bătrîna Voivodeni

Rugăciunea particulară a pastorului

(Urmare din pag. 10)

lui de rugăciune e mai redusă decît lucrarea lui de predicare.

O binecuvîntare cerească pe care rugăciunea în particular o aduce pastorului, este ceva ce nu se poate descrie în cuvinte și nu se poate imita, ceva ce e mai ușor de a înțelege decît de a numi; este o rouă cerească, o prezență divină, o „ungere de la Cel Sfînt”. Ea este o ungere spirituală tainică, pe care o cunoaștem dar despre care nu putem spune altora ce e. Ea poate fi ușor dar și neînțelepțește contrafăcută, așa cum fac unii care folosesc expresii ce ar vrea să arate o iubire fierbinte, dar adesea nu arată decît sentimentalism bolnăvicios.

Expresii de familiaritate întrebuințate la adresa Divinității, sînt nu numai intolerabile, dar și indecente, dacă nu profane. Unii au căutat să imite ungerea prin tonuri și sunete nenaturale; dînd ochii peste cap, și înălțîndu-și mîinile în chipul cel mai ridicol. Simpla gesticulație fără de putere este o urciune, lipsită de orice viață, dăunătoare, și stricăcioasă.

Ch. S.

"Cîntați Domnului"

„Clipe
de meditație
împreună
cu
psalmistul”

Ps. 19. Cele 2 cărți ale lui Dumnezeu

Două sînt cărțile care ne vorbesc despre Dumnezeu. Psalmul 19 este o cugetare a cărui subiect îl formează cele două cărți ale lui Dumnezeu. Psalmul se împarte în mod natural în două părți, sfîrșindu-se în mod foarte concludent.

Versetele 1—6 ne prezintă cartea naturii.

Versetele 7—13 pe cea a Cuvîntului scris.

Versul 14 este o cugetare plină de devoțiune.

Cartea naturii, vorbește o limbă mult mai profundă și totuși unanim înțeleasă, și ca nici o altă limbă pămîntească, e o limbă universală. „O privești” spune un proverb chinez „valorează mai mult decît 1000 de vorbe. Astfel „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mîinilor Sale” — amîndouă — ca o unitate de măsură — își extind sferelile lor de influență pînă la marginile pămîntului, ducînd mai departe mesajul lor despre puterea creatoare și dragostea lui Dumnezeu — „Frumusețea care îmbracă pămîntul este o dovadă a dragostei lui Dumnezeu”.

După acest tablou general al revelației divine, soarele apare ca cel în jurul căruia totul prinde viață și scînteiază, oglindindu-se în miriadele de rubine presărate cu prisosință în fiecare strop de rouă. El, apare „ca un mire care iese din odaia lui de nuntă, se aruncă în drumul lui cu bucuria unui viteaz”.

În prezența acestei vaste și minunate creațiuni, noi stăm în deplină adorare față de Creatorul ei, față de Dumnezeu.

Și acum întorcîndu-ne de la „cartea naturii” la Cuvîntul descoperit al lui Dumnezeu, vom găsi că a doua parte a acestui psalm, începe cu o generală sărbătorire a legii lui Dumnezeu. „Legea lui Dumnezeu reînviorează sufletul, dă înțelepciune celui neștiutor, ea veselește inima și luminează ochii”. Ea este o perfectă expresie a caracterului Său. „Invățăturile Lui sînt veșnice, adevărate și drepte totodată”. Cuvîntul lui Dumnezeu trebuie să fie dorit mai mult decît aurul, să fie prețuit mult mai mult decît cea mai aleasă comoară. El este perfect.

Din nou, generalizarea devine specifică. Rolul deosebit al legii lui Dumnezeu este de a avertiza poporul Său de nebunia păcatului, a-l ajuta să-și vadă greșelile, să-l curățească de întinăciunile ascunse, și să se fiină liberi de păcatele vieții. Este oare o mirare că psalmistul strigă într-un alt psalm — „O, cît iubesc eu Legea Ta, toată ziua cuget la ea” și că el consacră cele 176 versuri ale psalmului 119 cugetării la legea lui Dumnezeu?

Astfel, cele două cărți ale lui Dumnezeu fiind sărbătorite, psalmul se termină prin a închina întreaga

cugetare lui Dumnezeu, a cărui lucrări și cuvinte la un loc, proclamă slava Sa și dă mărturie despre dragostea Sa. Astfel — „Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele și cugetarea inimii mele, o Doamne, Stînca mea și Izbăvitorul meu”.

Psalmul 23. Domnul, Păstorul meu

Acest mic tablou al dragostei lui Dumnezeu este așa de cunoscut, încît nu se mai cere comentat. Este cel mai „popular” dintre poeziile sacre. Prospețimea lui lirică este dintr-un început desfătarea copilăriei și consolarea părului încăruntit.

În primul rînd este o imagine familiară a Bunului Păstor și a turmei Sale. Cîț de sincer se folosește Domnul de această figură. Imi imaginez parcă auzindu-l la anii bătrîneții reamintindu-și experiențele copilăriei pe cînd era cu oile pe dealurile Betleemului și exclamînd deodată: „Da. E chiar așa — Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic”.

Tabloul se succede cu multe detalii. Sînt „pășuni verzi” „ape de odihnă” — apele harului lui Dumnezeu. Toate acestea însemnează reînvierea unui suflet oboșit.

Dar e mai mult decît reînvierea. Este liniște, mîngiere. Calea neprihănirii trebuie să ducă chiar prin valea umbrei morții; totuși „Păstorul Cel Bun” dă laoparte orice frică și locuiește împreună cu oile Sale pînă la sfîrșit. El întrebuițează „toiagul” și „nuiaua” pentru a păzi turma, sau a alunga pe dușmani. În adevăr, nu vom vedea totdeauna prezența Sa, dar „nuiaua și toiagul” semnele prezenței Sale și ale serviciilor Sale, sînt cele ce-și dau încrederea că El nu te va părăsi niciodată și nici nu te va uita.

Și acum schimbînd imaginea, gîndul se adîncește! Nu este aici numai reînvierea și mîngiere — aici este o superabundență de hrană. Păstorul cel Bun, întinde masa chiar în fața potrivnicului turmei, și este aici o sărbătorească ungere cu undelemn. Paharul, în mîinile copiilor lui Dumnezeu nu este numai plin — ci chiar dă peste el.

Ducînd mai departe gîndurile sale triumfătoare, David mărturisește convingerea Sa că această continuă bunătate, această nesfîrșită bunătate a harului lui Dumnezeu, îl va însoți „ca un riu al bunătății prin deșertul vieții zilelor mele”.

Și Păstorul Cel Bun va continua să conducă oile Sale, pînă ce ele vor ajunge în siguranță în locașul de sus. Și acolo ele vor sta pururi acasă în prezența lui Dumnezeu, El „Păstorul Cel Bun”.

Trad. D. POPA
După C. W.

PAGINA MUZICII BISERICEȘTI

În numerele precedente ale revistei noastre, ne-am ocupat în mod foarte rezumativ, cu folosirea muzicii la serviciile divine ale poporului Israel din vechime, în timpul Noului Testament și apoi în evul mediu. Acum ne vom ocupa cu,

Folosirea muzicii în biserica adventă

Ar fi un lucru de neconceput, dacă în biserica adventă ar lipsi cîntarea, ea fiind unul dintre cele mai bune mijloace pentru înaintarea și progresul spiritual al bisericii și al credinciosului. Sîntem convinși că avem o solie adevărată și puternică, că avem o credință bine întemeiată, punîndu-se totodată toate speranțele în cele veșnice, iar acestea toate la un loc trebuiesc vestite și date pe față și prin cîntare. Credinciosul trebuie să folosească acest dar primit din partea lui Dumnezeu, spre slava și proslăvirea Creatorului său. Iar cîntările intonate trebuiesc să fie inspirate de Duhul lui Dumnezeu.

Cîntarea trebuie să fie și să devină în biserica adventă un lucru de nelipsit de la serviciile divine și din viața credinciosului. Cîntările intonate pe acest pămînt vor pregăti pe credincios, pentru a-l face în stare să intoneze imnurile cele frumoase care se vor cînta sus în cer, la marea de cristal. Iată ce spune Ioan în legătură cu aceasta: „Și am văzut o mare de sticlă amestecată cu foc și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mină, stăteau biruitorii... ei cîntau cîntarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cîntarea Mielului.

„Domnul are o deosebită plăcere să audă de pe buzele credinciosilor Săi, cîntări de laudă și de mulțumire. Prin aceasta, credinciosul nu face nimic altceva decît că se unește împreună cu îngerii cei sfinți la proslăvirea lui Dumnezeu. Muzica este o parte din cultul divin în curțile cerești, iar credinciosii trebuie să încerce, prin cîntările lor, să se apropie cît mai mult cu puțință de armonia corurilor cerești. Și ca urmare: Educarea cuvenită a vocii este o parte însemnată din educație, și nu trebuie să fie neluată în seamă”. „Acela care a revărsat asupra noastră toate darurile ce ne fac în stare să fim lucrători împreună cu Dumnezeu, așteaptă ca slujitorii Săi să-și cultive vocile, pentru ca să poată vorbi și cînta într-un fel ce poate fi înțeles.

Cîntarea cu întreaga biserică

„Cîntarea cu întreaga biserică alcătuiește idealul pentru toate bisericile noastre. Pentru că rar se poate găsi un înlocuitor care să aibă o așa mare influență asupra oamenilor. Cîntările solo pot fi bune, cîntări de cor pot fi frumoase, dar nimic nu este atît de folositor ca un cîntec de o mare adîncime spirituală la care ia parte întreaga adunare. Dacă lipsește această parte din serviciile divine, închinătorii ajung niște ascultători tăcuți. Pentru noi ca și pentru primii creștini îndemnul este același din partea Sf. Scripturi: „Învățați-vă și sfătușiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești cîntînd lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră”.

Cum să cîntăm

„Ceeace este primit ca adorare de cer este cîntarea din inimă. Cîntarea devine cult numai atunci cînd inima răspunde la sentimentele din cîntare. Cîntarea devine numai o bătaie de joc atunci cînd cuvintele nu înseamnă nimic pentru cîntărești”. Aceasta ar fi un cult numai de formă. La această parte frumoasă de cult, adică cîntarea, trebuie să luăm parte atît cu inima cît și cu mintea, iar nicidecum numai cu vocea noastră. Altfel cuvintele ce urmează sînt potrivite pentru toți aceia, care banalizează această parte

de cult, și prin atitudinea lor o disprețuiesc. Iată ce spune Domnul despre astfel de credincioși: „Poporul acesta se apropie de Mine cu gura lor, și mă cîntesc cu buzele lor; dar inima lor este departe de Mine”. Cum poate un credincios să cînte cîntarea: „Inima mea de-acum Ți-o dăruiesc”, pe cînd în realitate, se împotrivesc apelului de a-și preda inima sa Domnului; și cum poate cînta: „Nu doresc bogăție, nici onoruri lumești, dorul meu îndreptat e către cele cerești”, și în același timp să hrănească dorința ascunsă după argint și aur?

Cîntarea, parte de cult

Tocmai pentru a face din cîntare ceea ce ar trebui să fie pe drept cuvînt, adică o consacrare, o rugăciune, un indemn la o viață bună și curată, ar fi bine ca să se stăruiască mai mult asupra importanței conținutului cîntării. Cîntările conțin idei înălțătoare, ele sînt niște rugăciuni de mulțumire, de consacrare, sînt niște cerințe adresate Celui de sus. Cînd se roagă o persoană în adunare, ea se roagă pentru toată adunarea, iar ceilalți credincioși iau numai indirect parte la ea, dar la rugăciunea cîntată, iau toți închinătorii parte și ca urmare toți se află în sfință adorare față de Creatorul lor. Iată ce spune spiritual Profetic cu privire la aceasta: „Ca parte de cult, cîntarea are aceeași însemnătate de închinare ca și rugăciunea. Cu adevărat, deoseori cîntul este o rugăciune”.

Prel. Otto Hermann

Meditați asupra subiectului

Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos. Gal. 6. 2.

Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini legea lui Hristos”. Mulți însă nu sînt de această părere și lasă greul asupra altora. Dar, Domnul Hristos îndeamnă pe credinciosii Săi, să-l urmeze Lui și în privința aceasta. Căci despre Domnul stătea chiar scris prin profetul: „Totuși, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui”. (Is. 53. 4. 7.)

Da, Domnul a purtat pe cruce povara păcatelor noastre; și a purtat-o și o poartă și azi, pentru că mijloacele mereu cu rugăciunile Sale la dreapta Tatălui, pentru iertarea și mîntuirea noastră. Domnul ne învață și pe noi, să purtăm sarcina unii altora. Dar cum putem face noi aceasta? Purtarea sarcinilor altora o putem săvîrși dovedindu-ne săritorii și servabili în sprijinul și în ajutorul altora, fie pentru a le ajuta la purtarea unor greutăți materiale, fie pentru a-i mîngia și încuraja întru purtarea și suportarea unor dureri și lovituri sufletești, fie pentru a-i susține noi pe ei, dovedindu-ne îngăduitorii cu greșelile și cu slăbiciunile lor. Așa de exemplu: vezi o bătrînă luptîndu-se să aducă acasă un coș greu; atunci te duci și-i ajuși să ducă greutatea; în tramvai vezi o persoană mai bătrînă sau mai slabă și mai obosită decît tine că nu găsește scaun spre a șede; atunci te ridici și-i oferi locul tău. Al în familie o persoană bolnavă, care cade greu în sarcina celor ce o îngrijesc. Nu te supăra de povara aceasta și nu-ți încreți fruntea, ci servește cu față veselă pe cel în nevoie, și astfel vei împlini legea lui Hristos.

CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE

„Locuitorii din epoca Patriarhală“

1. Fenicienii erau înrudiți cu Evreii și ocupau coasta Mării la nordul Palestinei.
2. Cananiții („din țara de jos“) erau aceia care ocupau Cimpia Maritimă la nord și la sud de muntele Carmel. Cimpia Ezdraionului și Valea Iordanului. Singura lor cetate care a rămas pînă azi e Ioppe.
3. Filistenii (emigranți) se pare că ar fi venit din Caștor sau din Creta, pe drumul ce pornește din Egipt. S-au așezat în bogata secțiune sudică a Cimpiei maritime. Au devenit un popor puternic, și secole de-arîndul au fost dușmanii iudeilor, pînă ce au fost înfrinși de David. Totuși n-au dispărut pînă în perioada Macabeilor. E unul din capriciile istoriei faptul că Filistenii, dușmanii de moarte ai Evreilor au dat numele lor țării acestora, „Palestina“ derivînd din „Filistina“.
4. Hetiții, din Asia Mică și-au trimis numeroase grupuri de emigranți în Palestina înainte ca Avram cu familia lui să fi ajuns în țară. Profetul Ezechiel spunea Ierusalimului: „Tatăl tău era Amonit și mama ta Hetită“. (Ezech. 16, 3). Din indicația aceasta se vede cît de amestecate erau rasele din Palestina.
5. Gîrgarhiții se pare că au locuit în jurul Mării Moarte.
6. Heviții trăiau în jurul capitalei lor, Sihem.
7. Amoriții sau „muntenii“ erau cei mai numeroși și cei mai de seamă dintre rasele cari trăiau în Palestina. În cele cinci cărți a lui Moise ei sînt amintiți de aproape șaiszeci de ori. Erau semiți și înrudiți cu Evreii, amîndouă grupurile venind din pustiiul Arabiei în Palestina.

CUVINTE DE AUR

- Numai cînd moare omul se cunoaște ce a fost.
- Cine se bagă între lupi trebuie să urle.
- Pentruca să fii Jericit, nu te uita numai la cei nenorociți.
- Știința Cerului ne face să pipăim pe Dumnezeu.
- Biblia nu este înțeleasă decît de cei smeriți.

Răspunsul la întrebările „Cunoașteți“, din revista nr. 7 — iulie

1. Despre Cain. Gen. 4, 5; 1 Ioan 3, 12.
2. Marcu 12, 41—44.
3. Habacuc 3, 11.
4. Moise. Deut. 34, 7.
5. Ospățul lui Ahașveros. Estera 1, 1—4.
6. Fumul și vinul. Prov. 10, 26; 23, 29, 30.
7. Nimrod și Esau. Gen. 10, 8 și 9; 25, 27.
8. Moise, Numeri 12, 13—15.
9. Deut. 1, 28; 9, 1.
10. Scrisoarea pe care Zaharia 5, 2 o amintește și care era de 20 coți lungime (14 m.) și 10 coți lățime (7 m.).

NUME SCUMP

Dumnezeu este iubire.
1 Ioan 4, 8 u. p.

Iubire, nume scump și sfînt
Ce-mi dai puteri să sper,
Ești scrisă pe acest pămînt
Și pe-nstelatul cer...

Oriunde voi privi, acum
Pe tine te zăresc,
Căci lumea, e ca un album
În care te privesc...

Covorul miilor de flori
Întins pe -ntreg pămînt,
Oceanu-acesta de culori
Parfum purtat de vînt,

Gingașul ciripit din crîng,
Un murmur de izvor,
Bogate holde ce răsfrîng
Vieață tuturor,

Chiar codrii, frunza lor vestesc
— Solie făr-cuvînt —
Iubire este Dumnezeu
În cer... și pe pămînt.

D. Popa-Ticu

CUNOAȘTEȚI

1. Cine s-a mîngîiat cu un stîlp, în loc să se poată mîngîia cu un fiu?
2. Care bărbat înțelept a lăsat ca socrul său să-i dea un sfat în vederea reglementării activității sale?
3. Unde stă scris că Duhul Sfînt este Dumnezeu?
4. La care împărat a avut tratamentul cu apă rece urmări tragice, deși un mare profet i-a prezis că se va vindeca?
5. În Vechiul Testament înțîlnim patru profetese; trei adevărate și una falsă? cum se numesc?
6. Unde găsim amintit în Sfînta Scriptură un pat de fier cu niște dimensiuni deosebit de mari?
7. Unde stă scris în Sfînta Scriptură că în mijlocul poporului lui Dumnezeu nu ar trebui să existe niciun sărac?
8. Care profet ne îndeamnă să căutăm în Cartea Domnului și să citim pentru a ne convinge de împlinirea exactă a tuturor profețiilor?
9. Cine a lovit prea puțin, și cine a lovit prea mult?
10. Care prinț moștenitor a înștiințat pe prietenul său printr-o săgeată pe care a tras-o?

ERATA

În numărul 9 al revistei noastre la articolul: „Biserica Adventă, biserică profetică“, pag. 7, paragraful 5, rîndul 6, se va citi: „decî exact anul 1844 d. H.“; și nu 1488 cum din eroare a apărut.